

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1957 r.

Nr 23

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

109 — z dnia 16 kwietnia 1957 r. w sprawie niektórych zmian w zakresie stosunku służbowego pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” 225

110 — z dnia 16 kwietnia 1957 r. w sprawie niektórych zmian w zakresie wynagradzania pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” 226

ROZPORZĄDZENIE

111 — Ministra Finansów z dnia 13 kwietnia 1957 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń rybaków — członków spółdzielni pracy 235

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

112 — z dnia 19 kwietnia 1957 r. w sprawie przystąpienia Indii do międzynarodowej konwencji metrycznej, podpisanej w Sèvres dnia 6 października 1921 r. 235

109

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 kwietnia 1957 r.

w sprawie niektórych zmian w zakresie stosunku służbowego pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Na podstawie art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 1948 r. Nr 43, poz. 312 i z 1951 r. Nr 14, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się:

- 1) do pracowników etatowych (mianowanych) zatrudnionych w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”;
- 2) do pracowników etatowych (mianowanych) zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach pracy), wyodrębnionych po roku 1945 z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, a pozostających w resorcie komunikacji.

2. Do pracowników wymienionych w ust. 1 pkt 2 stosuje się ponadto przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 52, poz. 299 z późniejszymi zmianami).

§ 2. Minister Komunikacji ustala schemat etatowych stanowisk, ich hierarchiczny stosunek, grupy uposażenia przywiązane do stanowisk oraz kwalifikacje służbowe wymagane na stanowiskach.

§ 3. 1. Nadanie charakteru pracownika etatowego następuje przez mianowanie.

2. Organ, który mianuje pracownika, oznacza w piśmie o mianowaniu stanowisko, na które zostaje pracownik mianowany, grupę uposażenia oraz termin ważności mianowania. W stosunku do pracowników zajmujących stanowiska, nie ujęte w schemacie etatowych stanowisk, zawiązanie stosunku służbowego w rozumieniu rozporządzenia następuje przez mianowanie pracownikiem etatowym.

3. Właściwy organ mianuje pracowników na stanowiska etatowe, biorąc pod uwagę wymagane kwalifikacje, staż na stanowiskach i przygotowanie służbowe.

4. Właściwy organ przyznaje pracownikowi przy mianowaniu zasadniczo podstawową grupę uposażenia, a wyjątkowo awansową przywiązaną do stanowiska, na które następuje mianowanie.

5. W wyjątkowych przypadkach pracownikowi o wybitnych kwalifikacjach służbowych, wiedzy fachowej i długim stażu pracy może być przyznana za zgodą Ministra Komunikacji wyższa grupa uposażenia, aniżeli grupa przywiązana do stanowiska, które pracownik ten zajmuje.

6. Właściwy organ:

- 1) obowiązany jest mianować pracownika na niższe stanowisko w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego;
- 2) może mianować pracownika na niższe stanowisko:
 - a) jeżeli kolejowa komisja lekarska stwierdziła trwałą niezdolność pracownika do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku,
 - b) jeżeli pracownik nie złożył w ciągu trzech lat licząc od wezwania go przez zwierzchnika egzaminu służbowego, wymaganego na danym stanowisku, a od złożenia tego egzaminu nie został zwolniony,
 - c) jeżeli pracownik otrzymał dwukrotnie w odstępie nie krótszym niż 3, a nie dłuższym niż 6 miesięcy, niedostateczną ocenę pracy zawodowej,
 - d) w uwzględnieniu prośby pracownika o mianowanie go na niższe stanowisko.

7. Pracownik mianowany na niższe stanowisko zachowuje posiadaną grupę uposażenia, jeżeli:

- 1) mianowanie na niższe stanowisko nastąpiło z urzędu lub na prośbę pracownika w przypadku określonym w ust. 6 pkt 2 lit. a) lub jeżeli:
- 2) grupa uposażenia pracownika nie przekracza awansowej grupy uposażenia przywiązanej do stanowiska, na które go mianowano na własną prośbę, wniesioną z innych powodów niż określone w ust. 6 pkt 2 lit. a).

8. W innych przypadkach, nie wymienionych w ust. 7, pracownikowi mianowanemu na niższe stanowisko obniża się posiadaną przez niego grupę uposażenia:

- 1) do awansowej grupy uposażenia, przywiązanej do niższego stanowiska, na które go mianowano na własną prośbę lub w następstwie niezłożenia egzaminu,
- 2) do podstawowej grupy uposażenia, przywiązanej do niższego stanowiska, na które go mianowano w następstwie dwukrotnej niedostatecznej oceny pracy zawodowej.

9. Właściwy organ może powierzyć pracownikowi pełnienie obowiązków na wyższym stanowisku lub na innym, hierarchicznie równorzędnym ze stanowiskiem posiadanym przez pracownika. Po upływie sześciu miesięcy, licząc od dnia powierzenia pełnienia obowiązków, właściwy organ mianuje pracownika na stanowisko, na którym pełni obowiązki, lub zwalnia go od pełnienia obowiązków na tym stanowisku.

W stosunku do pracowników, którym przy powierzeniu pełnienia obowiązków wyznaczono równocześnie termin uzupełnienia ich kwalifikacji, wymieniony sześciomiesięczny okres może być w uzasadnionych przypadkach przedłużony.

10. Właściwy organ mianuje pracowników na wyższe stanowiska, przesuwa do wyższych grup uposażenia oraz powierza pełnienie obowiązków w zależności od potrzeb służbowych w granicach planu zatrudnienia, funduszu płac i normowania stanowisk.

11. Minister Komunikacji określa zasady i tryb wydawania oceny pracy zawodowej w rozumieniu przepisu ust. 6 pkt 2 lit. c).

§ 4. Przeniesienie pracownika z urzędu lub na własną prośbę do innej miejscowości albo w tej samej miejscowości do innej jednostki organizacyjnej może nastąpić bez zmiany jego stanowiska lub z równoczesnym mianowaniem go na inne stanowisko albo powierzeniem pełnienia obowiązków na innym stanowisku. Przy mianowaniu lub powierzeniu pełnie-

nia obowiązków na innym stanowisku oraz przy przyznawaniu grupy uposażenia stosuje się odpowiednio przepisy § 3 ust. 2 — 10.

§ 5. 1. Pracownik, który nabył prawo do renty starczej lub inwalidzkiej, może domagać się zwolnienia ze służby.

2. W przypadku wymienionym w ust. 1 właściwy organ powinien zwolnić pracownika ze służby w okresie trzech miesięcy, licząc od dnia wniesienia przez niego prośby.

§ 6. Tracą moc: § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, §§ 2, 6, 9, 10, 36 ust. 3 i 4, §§ 37 i 82 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 52, poz. 299 z późniejszymi zmianami).

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 1 marca 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

110

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 kwietnia 1957 r.

w sprawie niektórych zmian w zakresie wynagradzania pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. Nr 16, poz. 59) oraz art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 1948 r. Nr 43, poz. 312 i z 1951 r. Nr 14, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy etatowi (mianowani) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” są wynagradzani według zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Ustanawia się 15 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
1	3.000
2	2.300
3	1.800
4	1.600
5	1.500
6	1.400
7	1.300
8	1.200
9	1.100
10	1.000
11	900
12	800
13	700
14	650
15	550

2. Minister Komunikacji określa grupy uposażenia zasadniczego przywiązane do stanowisk etatowych z zachowaniem zasady, że dla każdego stanowiska powinny być ustalone dwie grupy uposażenia (podstawowa i awansowa) oraz ustala wa-

runki przyznawania pracownikom etatowym wyższego uposażenia.

§ 3. Przy mianowaniu pracownik otrzymuje zasadniczo uposażenie według grupy podstawowej przywiązanej do stanowiska lub zachowuje uposażenie według posiadanej grupy uposażenia, z wyjątkiem przypadków obniżenia uposażenia określonych odrębnymi przepisami.

§ 4. 1. Pracownik, któremu właściwy organ powierzył pełnienie obowiązków na stanowisku, do którego jest przywiązana grupa uposażenia wyższa od grupy przez niego posiadanej, otrzymuje dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy pomiędzy posiadaną a podstawową grupą uposażenia przywiązaną do stanowiska, na którym powierzono mu pełnienie obowiązków, jeżeli nie zostanie przyznana mu wyższa grupa uposażenia.

2. W razie przyznania wyższej grupy uposażenia dodatek wyrównawczy nie przysługuje lub zostaje odpowiednio zmniejszony.

§ 5. 1. Pracownicy, mianowani na stanowiska określone w wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia, otrzymują dodatek funkcyjny w wysokości ustalonej w tym załączniku. Przepis ten stosuje się także do pracowników pełniących co najmniej przez trzy miesiące obowiązki przywiązane do tych stanowisk.

2. Równocześnie można otrzymywać tylko jeden dodatek funkcyjny; w razie zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków funkcyjnych przysługuje uprawnionemu prawo wyboru.

3. Dodatek funkcyjny nie przysługuje:

- 1) pracownikom zawieszonym w pełnieniu służby;
- 2) pracownikom nie pełniącym z jakiegokolwiek powodu co najmniej przez trzy miesiące czynności przywiązanych do stanowisk, o których mowa w ust. 1.

4. W razie przerwy w pracy trwającej dłużej niż 3 miesiące dalszą wypłatę dodatków funkcyjnych uzależnia się od decyzji właściwego organu.

5. Minister Komunikacji może w uzasadnionych przypadkach dokonywać zmian w wykazie stanowiącym załącznik